

LA FI

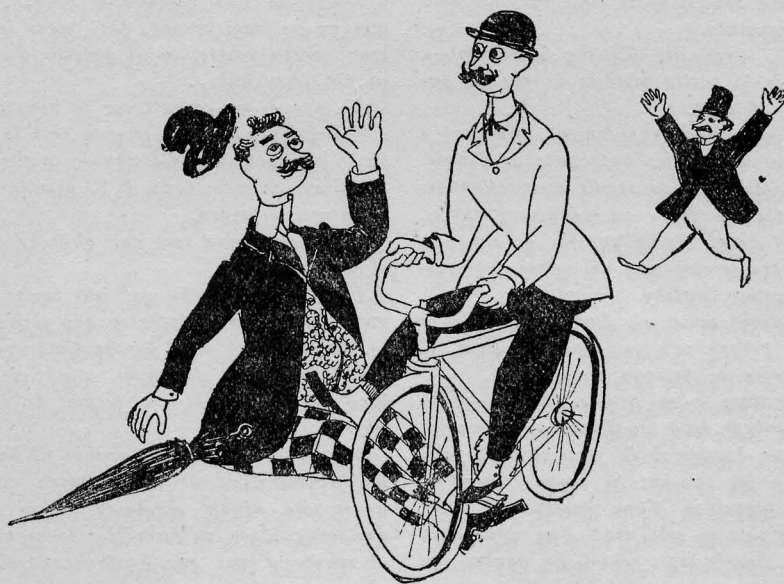
PER acabar les meves memòries, tinc la sort de poder anticipar alguna cosa, gràcies a una profecia que em va fer una gitana a Barcelona.

Un dia de festa, a la Porta de la Pau, va acostarse-se'm una dona bruna, vestida amb retalls de seda de colors, i per deu cèntims em digué que jo moriria atropellat per una bicicleta. Són deu cèntims que es podien pagar de gust.

Amb això ja n'hi ha prou per formar-se una idea de com anirà el succés, i jo, molt sovint, em dedico a imaginar-me'l.

De cop, en passar una calçada, un ciclista —ja sabeu com són— m'envesteix amb el seu aparell i m'estampeix contra un vidre d'aparador. Una travessia més amunt, una noia farà un crit i tot de gent correrà per assistir-me. Jo, pels efectes del cop, sentiré aquella olor estranya d'un gas indefinible, i quan retorni a la vida serà per dir: "Això està llest, senyors. No hi serà a temps ni el combregar".

Els amics no començaràn a venir fins que ja sigui a l'hospital, on hauré perdut la facultat de conèixer-los. Algú, emocionat, dirà:

Dibuix d'Arcadi Artís

Segurament que, quan l'hora arribi, seré un home d'edat indefinida. Potsar em trobaré vivint el tercer o el quart exili, i em guanyaré la vida donant lliçons d'alguna d'aquestes coses que sé a mitges.

Mai no he portat barret, però en la imatge que em correspon en aquesta evocació, sempre em veig amb un flexible curt d'ales i alt de copa, de color verd-trist. Camina pel carrer mirant a terra, amb les mans agafades al darrera, pensant intensament en alguna cosa que m'hauria de donar fama i diners.

—Quina llàstima! Tan ros que era...

Després, faré un esforç final per llançar el crit de las meves conviccions i quedaré llest. Una persona de la meua confiança anirà per dir-me una oració fúnebre, però, ennuogat, només li sortiran. tres paraules:

—Sembla una litografia.

Aleshores jo, sense el pes de la carn, em sentiré deslligat de mans. I, si finalment resulta que n'hi ha, aniré al cel, on passaré una llarga temporada.

PERE CALDERS